

fojankje. Svojo nalogo so izvršili natanko in temeljito. Za fronto se vršijo na ruski strani neprestano obsežna premikanja čet. Težke topove spravljajo na fronto. Vse to kaže, da se bo vnel prav kmalu hud boj.

Kako dolgo še bo vojska.

Kako dolgo še bo trajala vojska, o tem se je ruski zunanji minister Sasonov izrazil: „Menim, da vojska ne bo več trajala dolgo, kajti Nemčija je prva izmed državami, ki iz denarnih razlogov ne more nadaljevati vojske.“ A minister je pristavil, da je kljub temu potrebno, da se pripravimo tudi se za poletje. — Potemtakem bi se imeli po leti vojsko. Toda hvala Bogu, da ministri niso vsevedni in da se velikokrat motijo.

Ruski car se dela korajžnega.

Dasiravno so Rusi v času od 23. decembra 1915 do 25. januarja 1916 izgubili nič manj nego 100.000 vojakov, vendar se baje ruski car in njegovi poveljniki še niso streznili in upajo, da bodo našo bojno črto v Bukovini in Galiciji predrli. Listi namreč poročajo, da je car Nikolaj izjavil napram nekemu časnikarju: „Bolj kakor poprej kedaj, sem sedaj odločen. Če me bodo okolnosti prisilile, da se bom s svojo armado moral umakniti, se bom umaknil, če treba tudi dalje nazaj za reko Volgo, a kljub temu sem se odločil, da vstrajam in zopet vstrajam. Prisel bo zopet čas, ko bo rusko orožje zmagovalo.“ Tako se tolaži car v trenutku, ko je bila enomesečna silna ofenziva njegovih čet popolnoma zaman in je okrog 100.000 Rusov obležalo pred našimi postojankami kot žrtev ruske trmoglavosti.

Slovenski pionir ob Dnjestrju.

Pionir Ivan Dolinšek iz Savinjske doline piše svojim domačim: V zadnjih bojih ob bukovinoruskim meji so naši odbili vse sovražne napade. Bojna črta se je oddaljila od nas toliko, da nam sovražnik ne more več škodovati. Enkrat nam je sestrelil most; dvakrat ga je odnesel Dnjestr. Sam Bog zna, koliko materijala je že voda odnesla. Dnjestr je čudovita reka. V eni uri naraste za 1 meter. Dne 29. decembra 1915 je tako narasla, da smo morali most podreti, ker bi ga sicer odnesla voda. Sedaj delamo spet drugi orjaški most. Po pokanju topov soditi se vršijo na rumunskorusko-avstrijski meji živahni boji. Tudi na tukajšnji fronti napadajo, a ne tako silno. Gotovo bomo, kakor hitro se začne silovita ruska ofenziva, ki je naznanjena na prihodnje mesce, odšli spet na bojno črto. Od zadnjih bojev, ki so se vršili o Božiču, še sedaj ležijo kozaki pred našo fronto, namreč pred žičnatimi ovirami. Nikogar ni, ki bi jih pokopal. Pristrčne pozdrave!

Francosko bojišče.

Kakor mi ob soški fronti Italijane, tako živahno so začeli Nemci vznemirjati na svoji zahodni fronti Francoze. Dosegli so več krajevnih uspehov. Ugiha se seveda, zakaj naenkrat tako živahno gibanje. Nekateri so mnenja, da se mi in Nemci pripravljamo na ofenzivo. Drugi pravijo, da hočemo zaposliti Italijane in Francoze zaradi naših skupnih podvzetij pri Solunu in Valoni. Čim več damo Italijanom in Francozom dela doma, tem manj čet lahko pošljejo pred Valono in Solun.

Napad z bombami na Pariz

Dne 29. jan., proti 11. uri po noči, je priplul nemški zrakoplov nad mesto Pariz in je vrigel — 13 bomb na mesto. Bombe so usmrtille 24 oseb, 28 oseb pa ranile. Tudi škoda, katero so povzročile bombe na poslopih, je zelo velika. Več oseb je bilo tako razmesuranih, da jih ni bilo mogoče spoznati. Ena bomba je predrla trinadstropno hišo, neka druga je porušila trinadstropno hišo, zopet neka druga štirinadstropno hišo, četrta bomba je napol razdejala petnadstropno hišo, peta bomba je padla na ulico, kjer je razbila vrata in okna več bližnjih hiš ter napravila v zemljo luknjo, globoko eden meter, široko pa šest metrov. Bombe so napravile v Parizu med prebivalstvom veliko strahu in razburjenja.

Turška bojišča.

Na Kavkazu so dobili Rusi prejšnji teden velika ojačenja. Z vso silo so se ruske čete dne 26.

jan. naval le na fronto pri mestu Erzerum (glavno in utrjeno mesto turške Armenije). Turki so se morali pred rusko premočjo umakniti in stojijo sedaj kakih 15 km izhodno od Erzeruma. Iz novejših poročil je posneti, da Rusi svoje napade na del te fronte vstrajno nadaljujejo. Ruski načrt je gotovo, zasesti mesto Erzerum. Če pade Erzerum, bi se morala tudi ostala turška fronta pomakniti nazaj.

V Perziji se je zadnji čas položaj za Ruse neugodno razvil. Glavni upravitelj pokrajine Luristan, Nazim-el-Sultaneh, se je javno proglašil za sovražnika Rusije. Rod Luri je poslal Turkom že več tisoč vojakov na pomoč.

V Mezopotamiji so se dne 21. jan. in naslednje dni vršili ob reki Tigris v bližini mesteca Kut-el-Amara hudi boji med Turki in Angleži. Angleška armada se je morala umakniti, več kilometrov proti izhodu. Turki pravijo, da je v tej bitki obležalo 3000 Angležev mrtvih na bojišču. V bitki pri Sajih-Saidu dne 23. jan. je baje padlo tudi 3000 Angležev. Pri Kornu pa 1900. Angleška poročila pa pravijo, da Turki v svojih poročilih pretiravajo.

Ob Sueškem prekopu se Angleži močno pripravljajo na morebitne napade turških in naših čet. Utrdbe se delajo noč in dan.

Slovenske žrtve za domovino.

— Anton Breg, Jernej Kumrič, Jožef Pesek, Franc in Miha Radolič in Franc Ules. Od Sv. Marjete na Dravskem polju se nam poroča: Sedanja kruta vojska je zahtevala iz naše okolice že izredno veliko število žrtev. Za domovino so prelili svojo kri, kolikor nam je znano, dosedaj sledeči može in fantje: Anton Breg, Jernej Kumrič, Jožef Pesek, Franc in Miha Radolič ter Franc Ules. — O J. Pesku iz Prepolj se poroča, da je padel že dne 24. avg. na italijanskem bojišču. Padli so je že poprej bojeval na ruskem bojišču, odkoder je prišel bolan v bolnišnico. Ko se je ozdravil, je šel na Italijane. Rajni se je pri odhodu zelo težko poslovil do svojega doma, kot bi že naprej znal, da ne bo nikdar več videl svoje drage domače hiše. Vsem padlim junakom: Slava!

— Jožef Dvoršak. Desetnik Lenart Mesarič nam piše dne 18. januarja z italijanske fronte: Umril je za domovino dne 22. okt. 1915, poddesetnik Jožef Dvoršak, doma od Sv. Jurija v Slovenskih goricah. Starši so izgubili edinega sina, ki je žrtvoval življenje za cesarja in domovino. Zapustil je 80letnega očeta in 71letno mater, katerima je bil edina opora. Za svojo hrabrost je bil odlikovan z bronasto kolajno. Vsi smo ga spoštovali, ker je bil vrl mladenič. Nahajal se je že od začetka vojske na italijanskem bojišču. Naj mu bo slovenska zemlja lahka!

— Leopold Klemenčič. Iz Soštanja se nam piše: Sredi novembra 1915 je došla starišem tužna vest o smrti edinega sina, padlega na južno-zahodnem bojišču. Stotnik pl. Helly in nadporočnik Zenko, oba F. K. R. štev. pišeta ganljivo o padlem korporalu: „Žalostno vest vam moramo poročati. Vaš sin Leopold, ki je služil pri naši bateriji, je umrl v sled rane, katero je dobil po eksploziji sovražne granate. Težki boji zadnjih dni so zahtevali tudi na naši strani marsikatero žrtev. Ne obupajte, da je med temi vrliimi moral pasti tudi Vaš sinko v zvestem izvrševanju dolžnosti za ljubljeno domovino. Padli, kmalu rešen trpljenja, počiva, tovarišem v trajnem spominu, v Kostanjevici. Cela baterija žaluje ob njegovi smrti. Bil je jako priljubljen, tako pri častnikih, kakor pri moštvu; zelo marljiv in v vsaki stroki popolnoma uporaben, tako da ne izgubimo v njem le dobrega tovariša, temveč tudi izvrstnega vojaka. A tolažite se s tem, da je umrl kot junak na polju časti in da je ni rodbine v teh resnih časih, kateri bi nesreča prizanesla. Najiskronejše sožalje cele baterije, bodite ponosni na pridnega, vrllega fanta, ki je delal vso čast svojemu imenu.“ Po smrti je bil odlikovan s srebrno hrabrostno svetinjo. Nepozabni Polde! Zapikali so za Teboj stariši in sestrica, Tvoji prijatelji, domovina: Daljna zemlja krije cvetje, katero je ona zasadila... Vršil si vselej in vestno svojo narodno dolžnost, bil prežet tihoga ognja za vse, kar je lepega, našega. Tvoj zadnji pozdrav je veljal domovini, majki: „Umiram za-te, domovina sladka moja!“ Tebi, dragi, nevenljiv spomin naših sre. To naj bo v tolažbo tudi težko prizadeti rodbini. Nežna pesem zveni Tebi v poslednji pozdrav v srebrno noč, kliče po zarji: „Brače draga i jedina, dom je tuge pun, a slovenska domovina piše svoj račun. Nosi ga pred Višnjeg Boga, da za krvcu svu dobi jamstvo prava svoga, zletnu slobodu.“

— Avgust Kokol. Piše se nam: Došla je žalostna novica, da je padel na italijanskem bojišču občepriljubljeni Gustav Kokol zadet od sovražne krogle. Bil je vpoklican dne 21. junija 1915 leta in sicer kot črnovojnik. Srčno si je še želel videti

svoj dom. In res se mu je posrečilo, da ga je videl v madnjem trenutku, predno je odšel na bojišče. Udan je bil v voljo Najvišjega. Prestal je hude boje. Vojskoval se je junaško. Vzlet je bil iz bojne vrste in presajen v drugo nebeško domovino, kjer ne pokajo puške in ne grmijo topovi. Bil je edini sin in vrl mladenič vreden spoštovanja dobre in poštene matere, ki ga je že v nežni mladosti navajala krščanstemu življenju. Blagi pokojnik je bil tudi naročnik »Slovenskega Gospodarja«. Ko je vzel od doma slovo, si je še želel rožnivenec in svetinjo Matere Milosti s seboj vzeti, da ga bosta spremljala v dolgo večnost. Sladko spavaj, dragi prijatelj! Padli je bil doma iz Dobrovc pri Mariboru.

— Pavle Kožuh. Iz Zabukovja nam piše prijatelj lista: Na severnem bojišču je blizu Kolo-meje mesca junija 1915 padel Pavle Kožuh. Pred kratkim je prišlo uradno poročilo, da Pavleta ne bo več živega nazaj. Naj mu bo gališka zemlja lahka!

— Jurij Macun. Iz Spuhlje pri Ptujju se nam poroča: Svetovna vojska zahteva tudi v naši vasi svoje žrtve. Mesca oktobra je padel na južnem bojišču častne smrti za domovno blag mladenič Jurij Macun. Služil je pri domačem pešpolku, bil v bojih v Galiciji ob Dnjestrju ter došel po laški vojni napovedi na južno bojišče. Zadnja poročila je dobila rodbina dne 12. oktobra. Dne 21. januarja pa je bila globoko prizadeta obitelj Macunova obveščena, da je padel njih sin, oziroma brat, junaške smrti. Pokojnik je bil izurjen, večak v tatarski, mizarski, zidarski obrti, največja podpora žepriletnim starišem in sestri na obširnem gospodarstvu, zastopnik tvrdke mlatinskih strojev, trzoparilnikov »Alfa«, ter mnogoleten naročnik »Slov. Gospodarja«. Naj mu bo lahka zemlja solnčne Goriske!

— Ivan Majcenič. Od Marije Snežne se nam piše: Neusmiljena smrt je na bojnem polju pokosila posestnika in moža Ivana Majceniča. Bil je priljubljen, priden in zvesti mož; vsi, ki so ga poznali, žalujejo za njim, posebno pa žena in pet nedolžnih in nedoraslih otročičev ter sosedi. Rajni je bil star 38 let. Služil je pri domačem domobranskem pešpolku. Bojeval se je od 24. majnika do smrti proti polentanju. Poslovil se je od svojih ljubih domačih, od ljube žene in malih otročičev dne 15. februarja 1915. Želel nam je vsem veselo svidenje, če ne tukaj na zemlji, pa nad zvezdami. Dne 26. novembra je še sam pisal svoji ženi in otročičem, da je še zdrav. In še tisti dan ga je sovražna krogla zadela in 4 dni pozneje je izdihnil svojo blago dušo. Naj mu bo lahka tuja zemlja! Sveti naj mu večna luč!

— Franc Mastnak. Od Sv. Stefana pri S. marju se nam piše: Zvedeli smo dne 20. pros. žalostno poročilo, da je Franc Mastnak med tistimi, ki že spijo v daljni, tuji zemlji, odkoder se ne povrnejo več. Stori je smrt za cesarja in domovino, ko še ni niti dopolnil 20. leto. V cvetu svoje mladosti je zatisnil svoje oči za večno dne 5. nov. 1915 v bolnišnici na Primorskem. Zadet je bil od laške krogle v vrat. Bila je pač božja volja, tako, kakor se pravi: „Kar Bog stori, vse prav stori, čeravno se nam prav ne zdi!“ Upamo, da si se preselil, naš dragi brat in sin, na boljši kraj. Na svidenje nad zvezdami!

— Ivan Medved. Iz Pokleka pri Rajhenburgu se nam piše: Dne 12. sept. minolega leta je došla prežalostna novica v hišo Antona in Jožeta Medved, posestnika v Pokleku, da je nemila smrt pobrala v cvetu nežne mladosti mladeniča Ivana Medved. Služil je pri domačem pešpolku. Poslovil se je dne 26. oktobra 1914 od doma, od svojega očeta, od drage mamice, šesterih sestric in dveh bratov, od svojega starejšega brata Antona Medved, ki je kaplan v Majšpergu pri Ptujju. Poslovil se je še zadnjokrat od svojega dragega očeta na obisku na prvo adventno nedeljo 1914 v Celju, z besedami: „Z Bogom, ljubi ate, do srečnega svidenja, če ne tukaj na tem svetu, pa gori nad zvezdami!“ Zadnjokrat se je še poslovil od svoje sestre Francke na obisku na dan sv. Stefana, z besedami: „Z Bogom, ljuba sestra, le bodi pridna, kakor si bila dozdaj, upanje imam, da se vidiva, če ne tukaj, pa nad zvezdami, kjer ne bo več ločitve in ne več žalovanja!“ Na dan novega leta 1915 je šel s svojo armado z znanci v Galicijo, v Karpate in je bil dne 17. febr. smrtno zadet od sovražne krogle v svoja mlada prsa. Dne 14. febr. je še pisal svojim domačim z željo, da bi se rad enkrat videl svoj dom. Pa žalibog, nemila usoda je zahtevala drugače. Dne 17. febr. ga je večni Bog poklical k sebi in rešil zemeljskih muk. Bil je star 20 let, ko je daroval svoje mlado življenje za presvitlega cesarja in domovino. Naj mu bo lahka tuja zemlja, ki je posrkala do zadnje kaplje njegovo kri in nazadnje še sročela v svoje naročje njegovo telo. Blagi Ivan! Trajen bo na Te spomin! Sveti naj Ti večna luč!